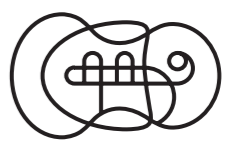

ΑΝΑΤΡΟΠΗΣ

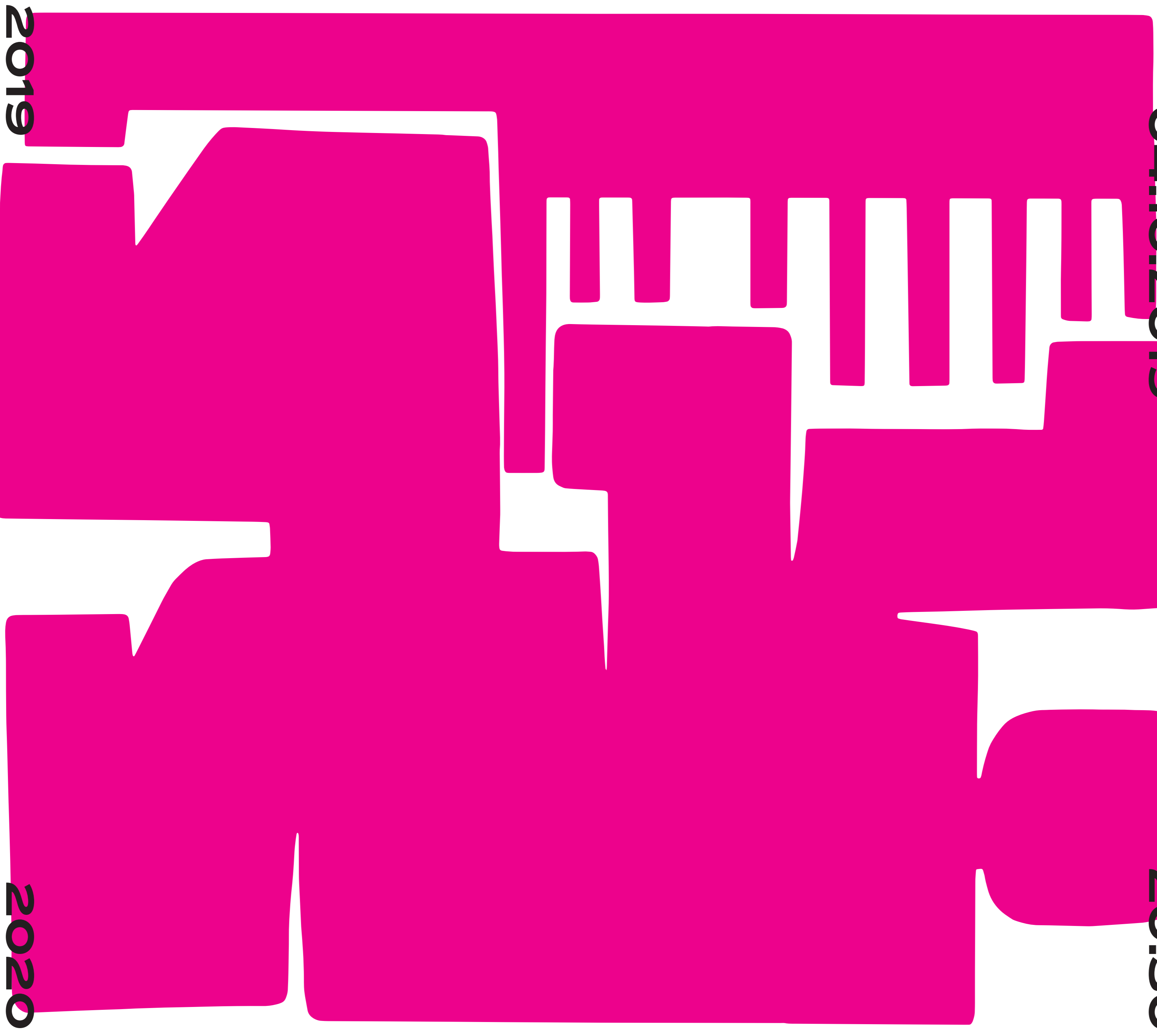
ΛΟΥΤΒΙΧ ΒΑΝ ΜΠΕΤΟΒΕΝ
ИГКОР СТРΑΒΙΝΣΚΥ

ΚΑΙ ΠΡΟΤΟΠΟΙΙ

04.10.2019

20:30

2019

2020

ΣΕ ΗΡΩΙΚΟΥΣ ΡΥΘΜΟΥΣ
ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΛΟΥΝΤΒΙΧ ΒΑΝ ΜΠΕΤΟΒΕΝ

ΤΑ ΕΡΕΙΠΙΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ, ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΕΡΓΟ 113

ΣΤΙΣ ΑΡΧΕΣ ΤΟΥ 19ΟΥ ΑΙΩΝΑ, ΚΑΙ ΠΡΟΚΕΙΜΕΝΟΥ ΝΑ ΕΓΚΑΙΝΙΑΣΘΕΙ ΤΟ ΥΠΟ ΑΝΕΓΕΡΣΗ ΝΕΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΗΣ ΠΕΣΤΗΣ (ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΣΗΜΕΡΙΝΗΣ ΒΟΥΔΑΠΕΣΤΗΣ), Ο ΓΝΩΣΤΟΣ ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΔΡΑΜΑΤΟΥΡΓΟΣ,ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ ΚΑΙ ΔΙΠΛΩΜΑΤΗΣ ΑΟΥΓΚΟΥΣΤ ΦΟΝ ΚΟΤΣΕΜΠΟΥ ΕΓΡΑΨΕ ΤΑ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΟΥ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΥ ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΕΡΓΑ ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΕΡΕΙΠΙΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ, ΕΝΘ ΤΗΝ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ ΓΙΑ ΤΗ ΜΟΥΣΙΚΗ ΤΟΥΣ ΕΠΕΝΔΥΣΗ ΕΛΛΑΒΕ Ο ΜΠΕΤΟΒΕΝ, ΤΟΝ ΙΟΥΛΙΟ ΤΟΥ 1811.

Πράγματι, οι δύο σκηνικές μουσικές που συνέθεσε άρεσα, ακούστηκαν για πρώτη φορά στα εγκαίνια του εν λόγω θεάτρου, στις 10 Φεβρουαρίου 1812, η πρώτη ως πρόλογος και η δεύτερη ως επίλογος της παράστασης.

Το πρώτο έργο αναφέρεται στον βασιλιά Στέφανο Α', τον πρώτο βασιλιά της Ουγγαρίας στις αρχές του 11ου αιώνα και έναν κραταιό ηγέτη που συνετέλεσε καταλυτικά στον εκχριστιανισμό των Ούγγρων, εξασφαλίζοντας παράλληλα επί των ημερών του ευημερία για το έθνος του. *Τα Ερείπια των Αθηνών* εκτυλίσσονται στην υπό οθωμανική κυριαρχία Αθήνα. Εκεί, ζυγνά μετά από έναν «ύπνο» αιώνων η Θεά Αθηνά για να δει την πόλη της να απέχει αισθητά από την αρχαία της δόξα. (Με την ευκαιρία της παρουσίας των γενιτισαρων στο Θεατρικό έργο, ο Μπετόβεν συνέθεσε ένα θαυράσιο και δημοφιλές τούρκικο εμβατήριο, ενώ οι δερβίσηδες τραγουδούν ένα ιδιαίτερα όμορφο χορωδιακό.) Στην πορεία του (δραματογραφικά μάλλον αδύναμου) έργου, ο θεός Ερμής μεταφέρει την Αθηνά στην Πέστη, όπου ο βασιλιάς της Ουγγαρίας εμφανίζεται ως περικλής διαδόχος και προστάτης του αρχαιοελληνικού πνεύματος.

Η Εισαγωγή δεν διακρίνεται για το μεγαλείο, το πάθος ή τις ακραίες συγκρούσεις, που αποτελούν το σήμα κατατεθέν της μουσικής του δημιουργού της. Αν αναλογιστεί κανείς βεβαίως τη χρηστική διάσταση της συγκεκριμένης μουσικής, μία τέτοια επιλογή είναι τουλάχιστον δικαιολογημένη. Το έργο ξεκινά βαρύθυρα, με μία σύντομη αρχή ενότητας σε σολ ελάσσονα, που αντιπροσωπεύει την εξαθλίωση της κατακτρήνης Αθήνας. Το σόλο όμρπο παρουσιάζει μία μελωδία που δημιουργεί μία αίσθηση προΐούσας αφύπνισης. Και αυτή η μουσική προσδοκία δικαιώνεται στο κυρίως Allegro, *ma non troppo*, του οποίου τα δύο βασικά και σαφώς χαρμόσινα θέματα παρουσιάζονται και πάλι από το όμρπο. Η ανάπτυξη τους γίνεται μάλλον λακωνικά και χωρίς απρόοπτα ως το θριαμβικό φινάλε.

ΙΓΚΟΡ ΣΤΡΑΒΙΝΣΚΥ 1882 — 1971

Η ΙΕΡΟΤΕ-ΛΕΣΤΙΑ ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΗΣ

Ι/ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ: Η ΛΑΤΡΕΙΑ ΤΗΣ ΓΗΣ ΕΙΣΑΓΩΓΗ - ΟΙΩΝΟΙ ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΗΣ: ΧΟΡΟΙ ΤΩΝ ΠΑΡΘΕΝΩΝ - ΤΕΛΕΤΟΥΡΓΙΚΗ ΑΠΑΓΩΓΗ - ΓΑΪΤΑΝΑΚΙΑ ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΗΣ - ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΤΩΝ ΑΝΤΙΠΑΛΩΝ ΦΥΛΩΝ - ΠΟΜΠΗ ΤΟΥ ΣΟΦΟΥ - ΛΑΤΡΕΙΑ ΤΗΣ ΓΗΣ (Ο ΣΟΦΟΣ) - ΧΟΡΟΣ ΤΗΣ ΓΗΣ 2/ΔΕΥΤΕΡΟ ΜΕΡΟΣ: Η ΘΥΣΙΑ ΕΙΣΑΓΩΓΗ - ΜΥΣΤΙΚΟΙ ΚΥΚΛΟΙ ΤΩΝ ΠΑΡΘΕΝΩΝ - ΕΞΥΜΝΗΣΗ ΤΗΣ ΕΚΛΕΒΤΗΣ ΠΑΡΘΕΝΟΥ - ΕΠΙΚΛΗΣΗ ΤΩΝ ΠΡΟΓΟΝΩΝ - ΤΕΛΕΤΟΥΡΓΙΚΟ ΤΩΝ ΠΡΟΓΟΝΩΝ - ΘΥΣΙΑΣΤΗΡΙΟΣ ΧΟΡΟΣ (Η ΠΑΡΘΕΝΟΣ)

«Η Ιεροτελεστία της Άνοιξης λειτουργεί ως σημείο αναφοράς για όλους, όσοι αναζητούν την ημερομηνία γέννησης της λεγόμενης σύγχρονης μουσικής. Ένα έργο – μανιφέστο, με παρόμοιο τρόπο και για παρόμοιους λόγους με τις Δεσποινίδες της Αβινιόν του Πικάσο, δεν έχει πάψει να προξενεί αρχικά πολερμική, κατόπιν εγκώμια και τέλος την απαραίτητη διαφώτιση.» Αυτά γράφει ο Πιερ Μπουλές για το τρίτο κατά σειρά μπαλέτο, που ο Στραβίνσκυ συνέθεσε μεταξύ των ετών 1911 – 1913 για τα θρυλικά Ρωσικά Μπαλέτα του ιμπρεσάριου Σεργκέι Ντιάγκιλεφ.

Σύμφωνα με τον ίδιο τον συνθέτη η γένεση της ιδέας ανάγεται στην άνοιξη του 1910, καθώς τελειώνει το μπαλέτο *Πουλί της Φωτιάς*. «Φαντάστηκα», έγραφε, «μία επιβλητική τελετή: σοφοί γέροντες καθισμένοι σε κύκλο παρακολουθούσαν μία νεαρή κοπέλα να χορεύει μέχρι θανάτου. Την θυσιάζαν για να εξευμενίσουν τον θεό της άνοιξης». Για τη διαμόρφωση του σεναρίου ο Στραβίνσκυ συνεργάστηκε το καλοκαίρι του 1910 με τον Ρώσο ζωγράφο και μύστη Νικολάι Ρέριχ (1874 – 1947), ειδήμονα σε θέματα που αφορούσαν στο απώτατο πανανιστικό παρελθόν της χώρας του. Η σύνθεση της μουσικής ξεκίνησε το φθινόπωρο του 1911 στο χωριό Κλάρενς της Ελβετίας και ήδη τον Ιανουάριο του 1912 ο Γάλλος αρχιμουσικός Πιερ Μοντέ είχε την ευκαιρία να ακούσει την πρώτη πιανιστική εκδοχή του πρώτου μέρους του μπαλέτου. Τον ερχόμενο Ιούνιο ο Στραβίνσκυ έπεισε τον Ντεμπύσυ να παίξουν μαζί στο πιάνο (τέσσερα χέρια) όλο το έργο σε ένα πάρτυ συγκλονίζοντας τους προσκεκλημένους. Η πλήρως ενορχηστρωμένη όμως εκδοχή δεν ολοκληρώθηκε παρά μόνο τον Μάρτιο του 1913, δύο μήνες πριν την πρεμιέρα του μπαλέτου στο Θέατρο των Ηλυσιών Πεδίων στο Παρίσι, που είχε προγραμματιστεί για τις 29 Μαΐου, υπό τη μουσική διεύθυνση του Μοντέ με χορογραφία του Βάτολαβ Νίζινσκυ και σκηνηκά του Ρέριχ, στον οποίο το μπαλέτο είχε αφιερωθεί.

Η πρεμιέρα της *Ιεροτελεστίας της Άνοιξης* αποτέλεσε ίσως το μεγαλύτερο σκάνδαλο στην ιστορία της μουσικής. Ήδη από την αρχή του μπαλέτου ο κόσμος άρχισε να γίνεται όλο και πιο ανήσυχος και σύντομα όλο το θέατρο, σε έναν παροξυσμό οργής «έμοιαζε σαν να σειεται από σεισμό». Ο Νίζινσκυ από τα παρασκήνια προσπαθούσε να εμψυχώσει τους χορευτές και τους φώναζε οδηγίες, ο Ντιάγκιλεφ αναβόσβη-νε τα φώτα της αίθουσας σε μία απέλπιδα προσπάθεια να ηρεμήσει το κοινό και μόνο ο Μοντέ συνέχιζε να διευθύνει ατάραχος – φαινομενικά τουλάχιστον. Ωστόσο, η αλήθεια είναι πως η ένταση δεν προκλήθηκε τόσο από τη μουσική του Στραβίνσκυ όσο από άλλους παράγοντες: το παρισινό κοινό κυρίως ενοχλήθηκε από τη χορογραφία του Νίζινσκυ, ο οποίος εκτιμάτο μεν ως χορευτής αλλά είχε απογοητεύσει το κοινό με την χορογραφική του προσέγγιση στο *Πρελούδιο στο Απομνημόριο* ενός φάνου του Ντεμπυσύ. Επιπλέον, η διεύθυνση του καινούριου τότε Θεάτρου των Ηλυσιών Πεδίων έδειχνε μία προτίτηση στη εντυπωσιακή κατάληξη στο κοντσέρτο.

ΣΕ ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΣΤΟ THEATER AN DER WIEN ΣΤΙΣ 5 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1803, Ο ΜΠΕΤΟΒΕΝ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΕ ΣΤΟ ΒΙΕΝΝΕΖΙΚΟ ΚΟΙΝΟ ΤΡΙΑ ΝΕΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ: ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ, ΤΟ ΟΡΑΤΟΡΙΟ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΣΤΟ ΟΡΟΣ ΤΩΝ ΕΛΛΑΔΩΝ ΚΑΙ ΤΟ ΤΡΙΤΟ ΚΟΝΤΣΕΡΤΟ ΓΙΑ ΠΙΑΝΟ (Ο ΙΔΙΟΣ ΗΤΑΝ ΣΟΛΙΣΤ).

Το Κοντσέρτο είχε σε αδρές γραμμές γραφτεί την άνοιξη του 1800, αν και ο τελειομανής συνθέτης συνέχιζε να κάνει διορθώσεις κυριολεκτικά μέχρι την τελευταία στιγμή πριν από τη συναυλία. Ο Μπετόβεν είχε στη διάθεσή του μόνο μία πρόβα, που αν και μαραθώνια, δεν στάθηκε προφανώς αρκετή για να εξασφαλίσει μία εκτέλεση αντίζια της ποιότητας των έργων.

ΙΓΚΟΡ ΣΤΡΑΒΙΝΣΚΥ 1882 — 1971

Η ΙΕΡΟΤΕ-ΛΕΣΤΙΑ ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΗΣ

Ι/ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ: Η ΛΑΤΡΕΙΑ ΤΗΣ ΓΗΣ ΕΙΣΑΓΩΓΗ - ΟΙΩΝΟΙ ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΗΣ: ΧΟΡΟΙ ΤΩΝ ΠΑΡΘΕΝΩΝ - ΤΕΛΕΤΟΥΡΓΙΚΗ ΑΠΑΓΩΓΗ - ΓΑΪΤΑΝΑΚΙΑ ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΗΣ - ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΤΩΝ ΑΝΤΙΠΑΛΩΝ ΦΥΛΩΝ - ΠΟΜΠΗ ΤΟΥ ΣΟΦΟΥ - ΛΑΤΡΕΙΑ ΤΗΣ ΓΗΣ (Ο ΣΟΦΟΣ) - ΧΟΡΟΣ ΤΗΣ ΓΗΣ 2/ΔΕΥΤΕΡΟ ΜΕΡΟΣ: Η ΘΥΣΙΑ ΕΙΣΑΓΩΓΗ - ΜΥΣΤΙΚΟΙ ΚΥΚΛΟΙ ΤΩΝ ΠΑΡΘΕΝΩΝ - ΕΞΥΜΝΗΣΗ ΤΗΣ ΕΚΛΕΒΤΗΣ ΠΑΡΘΕΝΟΥ - ΕΠΙΚΛΗΣΗ ΤΩΝ ΠΡΟΓΟΝΩΝ - ΤΕΛΕΤΟΥΡΓΙΚΟ ΤΩΝ ΠΡΟΓΟΝΩΝ - ΘΥΣΙΑΣΤΗΡΙΟΣ ΧΟΡΟΣ (Η ΠΑΡΘΕΝΟΣ)

«Η Ιεροτελεστία της Άνοιξης λειτουργεί ως σημείο αναφοράς για όλους, όσοι αναζητούν την ημερομηνία γέννησης της λεγόμενης σύγχρονης μουσικής. Ένα έργο – μανιφέστο, με παρόμοιο τρόπο και για παρόμοιους λόγους με τις Δεσποινίδες της Αβινιόν του Πικάσο, δεν έχει πάψει να προξενεί αρχικά πολερμική, κατόπιν εγκώμια και τέλος την απαραίτητη διαφώτιση.» Αυτά γράφει ο Πιερ Μπουλές για το τρίτο κατά σειρά μπαλέτο, που ο Στραβίνσκυ συνέθεσε μεταξύ των ετών 1911 – 1913 για τα θρυλικά Ρωσικά Μπαλέτα του ιμπρεσάριου Σεργκέι Ντιάγκιλεφ.

Σύμφωνα με τον ίδιο τον συνθέτη η γένεση της ιδέας ανάγεται στην άνοιξη του 1910, καθώς τελειώνει το μπαλέτο *Πουλί της Φωτιάς*. «Φαντάστηκα», έγραφε, «μία επιβλητική τελετή: σοφοί γέροντες καθισμένοι σε κύκλο παρακολουθούσαν μία νεαρή κοπέλα να χορεύει μέχρι θανάτου. Την θυσιάζαν για να εξευμενίσουν τον θεό της άνοιξης». Για τη διαμόρφωση του σεναρίου ο Στραβίνσκυ συνεργάστηκε το καλοκαίρι του 1910 με τον Ρώσο ζωγράφο και μύστη Νικολάι Ρέριχ (1874 – 1947), ειδήμονα σε θέματα που αφορούσαν στο απώτατο πανανιστικό παρελθόν της χώρας του. Η σύνθεση της μουσικής ξεκίνησε το φθινόπωρο του 1911 στο χωριό Κλάρενς της Ελβετίας και ήδη τον Ιανουάριο του 1912 ο Γάλλος αρχιμουσικός Πιερ Μοντέ είχε την ευκαιρία να ακούσει την πρώτη πιανιστική εκδοχή του πρώτου μέρους του μπαλέτου. Τον ερχόμενο Ιούνιο ο Στραβίνσκυ έπεισε τον Ντεμπύσυ να παίξουν μαζί στο πιάνο (τέσσερα χέρια) όλο το έργο σε ένα πάρτυ συγκλονίζοντας τους προσκεκλημένους. Η πλήρως ενορχηστρωμένη όμως εκδοχή δεν ολοκληρώθηκε παρά μόνο τον Μάρτιο του 1913, δύο μήνες πριν την πρεμιέρα του μπαλέτου στο Θέατρο των Ηλυσιών Πεδίων στο Παρίσι, που είχε προγραμματιστεί για τις 29 Μαΐου, υπό τη μουσική διεύθυνση του Μοντέ με χορογραφία του Βάτολαβ Νίζινσκυ και σκηνηκά του Ρέριχ, στον οποίο το μπαλέτο είχε αφιερωθεί.

Η πρεμιέρα της *Ιεροτελεστίας της Άνοιξης* αποτέλεσε ίσως το μεγαλύτερο σκάνδαλο στην ιστορία της μουσικής. Ήδη από την αρχή του μπαλέτου ο κόσμος άρχισε να γίνεται όλο και πιο ανήσυχος και σύντομα όλο το θέατρο, σε έναν παροξυσμό οργής «έμοιαζε σαν να σειεται από σεισμό». Ο Νίζινσκυ από τα παρασκήνια προσπαθούσε να εμψυχώσει τους χορευτές και τους φώναζε οδηγίες, ο Ντιάγκιλεφ αναβόσβη-νε τα φώτα της αίθουσας σε μία απέλπιδα προσπάθεια να ηρεμήσει το κοινό και μόνο ο Μοντέ συνέχιζε να διευθύνει ατάραχος – φαινομενικά τουλάχιστον. Ωστόσο, η αλήθεια είναι πως η ένταση δεν προκλήθηκε τόσο από τη μουσική του Στραβίνσκυ όσο από άλλους παράγοντες: το παρισινό κοινό κυρίως ενοχλήθηκε από τη χορογραφία του Νίζινσκυ, ο οποίος εκτιμάτο μεν ως χορευτής αλλά είχε απογοητεύσει το κοινό με την χορογραφική του προσέγγιση στο *Πρελούδιο στο Απομνημόριο* ενός φάνου του Ντεμπυσύ. Επιπλέον, η διεύθυνση του καινούριου τότε Θεάτρου των Ηλυσιών Πεδίων έδειχνε μία προτίτηση στη

Γιόργος – Ερμανουήλ Λαζαρίδης Στέφανος Τσιαλής

γερμανική, ιταλική και ρωσική μουσική σε βάρος της εγχώριας παραγωγής, πράγμα δυσάρεστο σε μία μερίδα του γαλλικού κοινού. Και πέραν αυτών, υπάρχουν σοβαρές υπόνοιες –ή μάλλον ενδείξεις– πως ο Ντιάγκιλεφ, γνώστης των περιεργων κανόνων της δημοσιότητας, είχε προκαλέσει ο ίδιος το σκάνδαλο.

Σε κάθε περίπτωση, αυτό που είναι αδι-αμφισβήτητο, είναι η τεράστια αξία της μουσικής της Ιεροτελεστίας, που αν και πια δεν εκπλήσσει ως πρωτοποριακή, δεν έχει ωστόσο χάσει και για τον σημερινό ακροατή τίποτα από την συγκλονι-στική της δύναμη και μυσταγωγία. Τα κύρια στοι-χεία της γραφής είναι οι έντονες διαφωνίες και η κυριαρχία του ρυθμικού στοιχείου, ενίοτε κατά τρόπο βιαίο, όπως ταιριάζει στο ίδιο το θέμα του μπαλέτου. Ο ίδιος ο συνθέτης είχε δηλώσει πως το διαβόητο αρχικό θέμα του φαγκότου προέρχε-ται από ένα λιθουανικό τραγούδι αλλά και πως αυτό ήταν το μόνο μουσικό «δάνειο» του μπα-λέτου. Όταν όμως προς το τέλος της δεκαετίας του '60 οι προσωπικές του σημειώσεις άρχιζαν να έρχονται στο φως, αποδείχτηκε πως τουλάχι-στον πέντε από τα διάφορα θέματα της μουσικής βασίζονται σε μελωδίες από μία συλλογή λαϊκών λιθουανικών σκοπών, που είχε εκδοθεί στα 1900. Φυσικά, η επεξεργασία τους από τον Στραβίνσκυ καθιστά μάλλον δυσχερή την αναγνώρισή τους από τον ακροατή. Συχνά η μουσική κινείται πα-ράλληλα σε διαφορετικά τονικά επίπεδα (στοι-χείο και του μπαλέτου Πετρούσκα), κάτι που γίνε-ται αισθητό ήδη από την αρχή του έργου, όταν στο διάσημο θέμα του φαγκότου σε ντο, το αγγλικό κόρνο απαντά με μία απλή φράση που περιστρέ-φεται γύρω από την ντο δίεση.

Λίγο αργότερα το ρυθμικό στοιχείο έρ-χεται στο προσκήνιο δραματικά, με μία δεσμενή σκληρά διάφωνη συγχορδία στα έγχορδα που δι-αρκώς επαναλαμβάνεται με διάστικτους, απρό-βλεπτους και ασύμμετρους τονισμούς σε έγχορ-δα και κόρνα. Αλλά και σε όλο το έργο κανείς συναντά πληθώρα χαρακτηριστικών ρυθμικών σχημάτων που συνυπάρχουν και συγκροτούντι δημιουργώντας μίας ένταση πρωτοφανή για τα μουσικά δεδομένα της εποχής, που διαχροικά κόβει την ανάσα. Η ενορχήστρωση αξιοποιεί μο-ναδικά τα διαφορετικά ορχηστρικά ηχοχρώματα για να εκφράσει την αμείλικτη αρχέγονη τελε-τουργία της ανθρωποθυσίας με τρόπο ωμά ρεα-λιστικό αλλά παράλληλα και τις αναπόσπαστες δυνάμεις της Άνοιξης με τρόπο εκστατικό.

ΗΡΩΕΣ: ΧΘΕΣ, ΣΗΜΕΡΑ, ΑΥΡΙΟ... ΑΝΑΤΡΟΠΕΣ & ΠΡΩΤΟΠΟΡΟΙ Ι 04.10.2019 — 20:30

ΤΑ ΕΡΕΙΠΙΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ, ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΕΡΓΟ 113

Λούντβιχ Βαν Μπετόβεν 1770 — 1827

Ιγκόρ Στραβίνσκυ 1882 — 1971

Γιώργος – Ερμανουήλ Λαζαρίδης Στέφανος Τσιαλής

ΠΙΑΝΟ

ΜΟΥΣΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ

ΜΕΓΑΡΟ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΙΘ. ΧΡΗΣΤΟΣ ΛΑΜΠΡΑΚΗΣ

ΓΙΩΡΓΟΣ – ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΛΑΖΑΡΙΔΗΣ

Πολύπλευρα αναγνωρισμένη προσω-πικότητα, με 28 χρόνια αδιάκοπη παρουσία στη διεθνή μουσική σκηνή ως σολίστ, συνθέτης, παιδαγωγός και πρωτοπόρος στην ίδρυση και εξέλιξη πολιτιστικών δομών. Έχει δώσει εκα-τοντάδες συναυλίες σε σημαντικά διεθνή φε-στιβάλ και μουσικά κέντρα (Royal Albert Hall, Carnegie Hall, Wigmore Hall, Musikverein, Kölner Philharmonie κ.ά.) και έχει συμπράξει με κορυφαίες ορχήστρες (Φιλαρμονική της Αγίας Πετρούπολης, Βασιλική Φιλαρμονική του Λον-δίνου, Φιλαρμονική της Γαλλικής Ραδιοφωνί-ας, Φιλαρμονικές Μονάχου και Στρασβούργου κ.ά.). Μαθητής της Δόμνας Ευνουχίδου, του Yonty Solomon, του Alfred Brendel και της Ruth Nye, ο Λαζαρίδης έχει παραδώσει σεμινά-ρια σε πανεπιστήμια της Αγγλίας, των Η.Π.Α., της Ισπανίας κ.α., ενώ έχει προσκληθεί ως μέ-λος κριτικών επιτροπών σε διεθνείς διαγωνι-σμούς πιάνου.

Διάσημες ηχογραφήσεις του περιλαμβά-νουν έργα Λιστ, Σούπερτ, Μπετόβεν, Σούμαν, Ραχμάνινοφ, Στράους κ.ά. και έχουν αποσπάσει διακρίσεις από έγκυρα διεθνή περιοδικά μουσι-κής. Έχει συνθέσει οργανική, χορωδιακή, θεα-τρική και χορευτική μουσική μετά από αναθέσεις φορέων, όπως οι Κρατικές Ορχήστρες Αθηνών και Θεσσαλονίκης, το Φεστιβάλ Αθηνών, το Europa Cantat, το Φεστιβάλ Birmingham New Arts και το Wigmore Hall. Από το 2010 μέχρι το 2018 διετέλεσε καλλιτεχνικός διευθυντής του Οργανισμύ Μεγάρου Μουσικής Θεσσαλονίκης πρωτοστατώντας στην ίδρυση Θεσρών, όπως η Συμφωνική Ορχήστρα Νέων “ΜΟΥΣΑ” και το διεθνές Φεστιβάλ Παιδικών και Νεανικών Χο-ρωδιών ΟΜΜΘ.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΤΣΙΑΛΗΣ

Καλλιτεχνικός διευθυντής της Κρατι-κής Ορχήστρας Αθηνών από τον Μάιο του 2014. Γεννήθηκε στην Ερμούπολη το 1964. Μετά από σπουδές σε Θεσσαλονίκη, Κοπεγχάγη και Βιέν-νη διετέλεσε, μεταξύ άλλων, αναπληρωτής καλ-λιτεχνικός διευθυντής και πρώτος αρχιμουσικός στην Κρατική Όπερα της Νότιας Θουριγγίας στο Μάινινγκεν (2005–2009) και καλλιτεχνικός δι-ευθυντής της Φιλαρμονικής Ορχήστρας της Θου-ριγγίας στο Γκότα (2009–2013). Συνεργάζεται τακτικά με τη Συμφωνική Ορχήστρα του Αμβούρ-γου, την Κρατική Ορχήστρα του Ζάαρλαντ και τις Φιλαρμονικές Ορχήστρες του Κατάρ και της Θου-ριγγίας.

Έχει συνεργαστεί με παραπάνω από 80 ορχήστρες παγκοσμίως, μεταξύ των οποίων οι Συμφωνικές του Μόντρεαλ, του Γουίνιπεγκ, του Βερολίνου και του Αμβούργου, οι Φιλαρμονικές Ορχήστρες της Κοπεγχάγης, του Κατάρ, της Σλο-βενίας, του Ντόρτμουντ, της Νυρεμβέργης και της Στουτγάρδης, η Ορχήστρα Tonkünstler της Βιέν-νης, η ορχήστρα της Όπερας της Μπλοντίας, του Ωρχους και του Σταβάνγκερ στη Σκανδιναβία, η Κρατική Ορχήστρα της Βαϊμάρης, η Συμφωνική Ορχήστρα της Ραδιοφωνίας της Λειψίας κ.ά.

ΥΠΕΥΘΥΝΗ ΕΚΔΟΣΗΣ ΑΛΙΚΗ ΦΙΔΕΤΖΗ	
ΣΥΝΤΑΞΗ ΚΕΙΜΕΝΩΝ ΤΙΤΟΣ ΓΟΥΒΕΛΗΣ	
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ G DESIGN STUDIO	
Η ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΑΘΗΝΩΝ ΕΠΙΧΟΡΗΓΕΙΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ	
ΧΟΡΗΓΟΙ	
ΜΕΓΑΣ ΔΩΡΗΤΗΣ	
ΙΣΝ /SNF <p>ΙΛΥΘΙΑ ΣΤΑΥΡΟΣ ΗΛΙΑΡΧΟΣ STAVROS NICHARCHOS FOUNDATION</p>	
ΥΠΟΣΤΗΡΙΚΤΗΣ	
ΧΟΡΗΓΟΣ ΦΙΛΟΞΕΝΙΑΣ	ΧΟΡΗΓΟΣ ΜΕΤΑΚΙΝΗΣΕΩΝ
Hilton	airthompson24.com
ΧΟΡΗΓΟΣ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΚΗΣ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗΣ	SysteCom
ΧΟΡΗΓΟΙ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ	
EPT	LIFO
ROYALH	airthompson24.com
©culture.gr	©culture.gr

